

geringsbladene, egentlig et Referat fra et Møde, hvori flere af Althingsmændene havde Sæde. Man vilde indgive et Forslag til Reykjaviks Kommune; nemlig: at alle ustraffede Mænd og Kvinder skulde have Stemmeret, lige meget om de betalte Afgifter til det Offentlige eller ej og lige meget, om de var selvstændige eller tjenende. Forslaget kom fra et Byraads-medlem og blev støttet af andre Medlemmer, som tillige var Althingsmænd, den ene endog af Regeringspartiet. Kvinderne mener om Islands Minister, at han er meget frisindet, og at Udvidelsen af Stemmeretten for Kvinderne neppe vil møde saa megen Modstand hos Mændene som hos Kvinderne selv. Altsaa en Klage der gaar over hele Verden! Dog har de islandske Kvinder en bedre Grund at staa paa end de fleste af os andre, thi de har længe haft kommunal Stemmeret. I Aaret 1881 gik nemlig et Lovforslag igennem i Althinget, som vedtog, at alle Enker og ugifte Kvinder, som underholdt en Familie eller levede ved eget Erhverv, skulde have Retten til at stemme i Sogneraad, Byraad og Menighedsraad efter fyldte 25 Aar, naar de i andre Henseender opfyldte Lovforslagets Betingelser. Den 12. Maj 1882 blev dette Forslag Lov.

I 1902 vedtog Althinget et Lovforslag, ifølge hvilket alle uafhængige Kvinder skulde være *valgbare* til de Embeder, hvortil de alt længe havde haft Stemmeret. Hertil føjedes dog, at det skulde være dem tilladt at undslaa sig for Valget.

Vi har haft Lejlighed til at se, at Fru Briet Asmundssens Kvindeblad vedholdende har opfordret Kvinderne til at udnytte de dem givne Rettigheder.

Man maa antage, at den store Bølge, der gaar over Landene, for en stor Del har foranlediget den Bevægelse, der nu er oppe. Trist er det i Sandhed for danske Kvinder at se, hvor frisindede Mændene i Island, vort Broderland, staar til Spørgsmaalet, medens man i Danmark kun er beskæftiget med at udmaale og veje hvilket Parti der vil have Gavn eller Skade af Kvindernes eventuelle Delagtighed i de kommunale Valg. Det er nu 25 Aar siden, at Kvinderne i Island fik kommunal Stemmeret og 5 Aar, siden de blev valgbare.

Hvorlænge skal Spørgsmaalet hos os trækkes i Langdrag?
J. M.

Finland.

Det brændende Punkt for alle os Stemmeretskvinder er Finland. Vi erindrer Mrs Chapman Catts Ord fra Kongressen i 1906: »For 2 Aar siden tillod Lovene ikke de finske Kvinder at danne en Kvindestemmerets Forening. Et Aar efter havde de dannet en Kvindestemmerets Comité, og før denne var et Aar gammel var dens Arbejde fuldført. Finlands Kvinder har faaet fuld Stemmeret, de er blevne valgbare til alle Embeder, og Czaren har bifaldet dette. Vi siger til dem, vi, dér før tilbød dem vor Hjælp: »Kom og hjælp os!« Paa deres Spørgsmaal »Hvorledes?« svarer vi: Ved at gøre eders Stemmeret værdig til eders bedste og højest sigtende Kvindelighed, ved at staa paa Hæderligheds og et ædelt Hjertes Grundlag i eders Politik; ved at glemme Personlighed og Smaalighed og altid

klynge Eder til et højt Ideal; ved at bevise at Politik ikke demoraliserer Hjemmet, men at Hjemmet adler Politiken; ved at bevise, at Moderen er en visere Moder, naar hun tillige er en fri Borger, og tilsidst: ved at vise at Hjemmet i Sandhed er en »Samfundets Enhed«, et »Bolværk for Nationens Størhed«; i hvilket der er en Dronning saavel som en Konge, hvis Sceptre har lige Magt.«

Dette er $\frac{3}{4}$ Aar siden og Valgene til Landdagen er faldne. Er det de Førere for Kvindesagen, Fædrelandssagen, i Finland, som vi kendte og skattede? Vi havde ventet at finde en Helene Westermarck, en Annie Furuhjelm, en Maikki Friberg! Ingen af disse Kvinder har faaet det store Ansvar i sin Haand. Maatte de, der fik det, tillige bære Mrs Chapman Catts Ord i deres Hjerte.

Fra »Nutid« læser vi, at der af: »*Det svenske Folkeparti*« valgtes: *Dagmar Neovius*, f. 1867. Hun er Skoleforstanderinde. Under Bobrikoffs Regimente udsattes hendes Skole for Forfølgelser; i 1904 stængtes Skolen, og Frk. N. flyttede til sin Broder, Dr. Neovius, der som Landflygtig boede i Stockholm. Her var hun sin Broder behjælpelig med at redigere Tidsskriftet: »Fria Ord«, og blev desuden den ledende Sjæl i den første politiske Kvindeorganisation. Annie Furuhjelm tilføjer: Hun har uden al Tvivl været af stor Betydning for at vække politiske Interesser hos de Kvinder, som tilhører det constitutionelle Parti.

Valgt af det Ungfinske Parti.

Lucina Hagman, f. 1853. Skoleforstanderinde. Hun begyndte sin pædagogiske Virksomhed som saadan for den forberedende finske Skole i Tavastehus. Elleve Aar senere fik hun Ledelsen af »Finska Samskolan« og i 1899 grundlagde hun: »Nya Samskolan«, hvis Forstanderinde hun bestandig er. Hun er tillige en af Stifterinderne af Foreningen: »Unionen« og har faaet »Finska Literaturselskabet«s 1ste Pris for en Biografi af Fredrika Bremer. Foruden at være Forfatterinde af flere sociale Skrifter har hun holdt Foredrag om Kvindesagen i de skandinaviske Lande.

Alli Nissinen, f. 1866. Skoleforstanderinde. Medlem af Kvindesagsforbundet »Unionens« Bestyrelse siden 1899. Forfatterinde af Læsebøger og Noveller samt Foredragsholder; tillige Redaktør af Tidsskriftet: *Husmoderen*.

Valgt af Agrarforbundet.

Hilma Räsänen, f. 1877. Lærerinde ved Yläsommi Folkeskole i Viborgs Lehn; har udgivet Skrifter om Maadeholds- og Sædelighedsspørgsmaalet.

Valgt af det Gammelfinske Parti.

Eveliina Ala-Kulju, f. 1867. Har været »ambulatorisk« Lærerinde og opholdt sig 2 Aar i Amerika. Har senere assisteret sin Mand, der i 27 Aar har været »kommunalstämmeordförande« i Kuortane.

Hedvig Gebhard, f. 1867, tog Studentereksamen i Stockholm og har siden studeret ved Helsingfors Universitet. Har skrevet flere Bøger om sociale Emner. Hun er den eneste akademisk uddannede Kvinde, og den eneste, som indtager Sæde i det nye Etammer.

Alexandra Gripenberg, f. 1857. Redaktør. Ordførende (Formand) i »Finsk Kvinnoförening« fra 1889—1905; 1906 blev